

Kabouter Karel zit op zijn paddenstoel. Hij heeft honger. Hij kijkt omhoog, naar de kastanjeboom. Daar hangen zulke lekkere tamme kastanjes. Maar hij kan er niet bij. Hij is te klein. “Was ik maar een reus”, verzucht Karel, “ dan kon ik zo bij die lekkere kastanjes”. Hij kijkt nog even of er geen kastanjes op de grond zijn gevallen, maar nee. Niets. Er liggen alleen wat afgevallen blaadjes en een paar grassprietjes, maar die smaken naar niks. Zucht.

Plotseling heeft Kabouter Karel een idee. Misschien kan hij Reus Ruud vragen! Hij wil vast een kastanje voor hem plukken. Karel springt van zijn paddenstoel en rent door het bos naar het hol van Reus Ruud. “Ruud”, roept Karel, “ben je thuis?” Karel luistert aan de deur van het hol. Hij hoort zware voetstappen aankomen, de grond onder hem schudt ervan. Reus Ruud opent de deur. “Goeiemorgen”, zegt Ruud, “problemen?” “Nou”, zegt Karel, “ik heb zo’n honger en naast mijn paddenstoel staat een kastanjeboom waarin zulke lekkere kastanjes hangen. Maar ik kan er niet bij.” “O, ik begrijp het al, jij wilt dat ik een kastanje voor je pluk. Nou, vooruit dan maar”.

Reus Ruud komt uit zijn hol en Kabouter Karel rent vooruit. Als ze bij de kastanjeboom zijn aangekomen plukt Ruud een kastanje voor Karel. Ook plukt hij er een stuk of tien voor zichzelf. En samen smikkelen ze deze lekker op.

